Proletari din toate țările, uniți-vă !

Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte !

Scînteia pionierului

GAZETĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Anul XVII nr. 51 (1095) * miercuri 21 decembrie 1955 * 8 pag. 30 bani

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR :

VITRINA HĂRNICIEI

Privesc nenumărate carpetele multicolore și le admir. Cele lucrate de pioniera Cîmpean Alexandrina sînt dintre cele mai frumoase. Alături, cîteva sculpturi în piatră de Baboș Daniel, o veveriță și o zaică împăiate, mai multe imagini printre care și „În excursie la vatra veche a satului". Lîngă fotografii, un dinamometru, o sonerie și alte aparate.

Vitrina hărniciei ! S-a organizat o expoziție cu lucrările elevilor executate la cercurile de fizică și foto, mîini îndemînatice și împăieri. E rodul hărniciei lor.

MORA DORINA,
cl. a VI-a,
Școala generală,
com. Gîlgău,
raionul Dej.

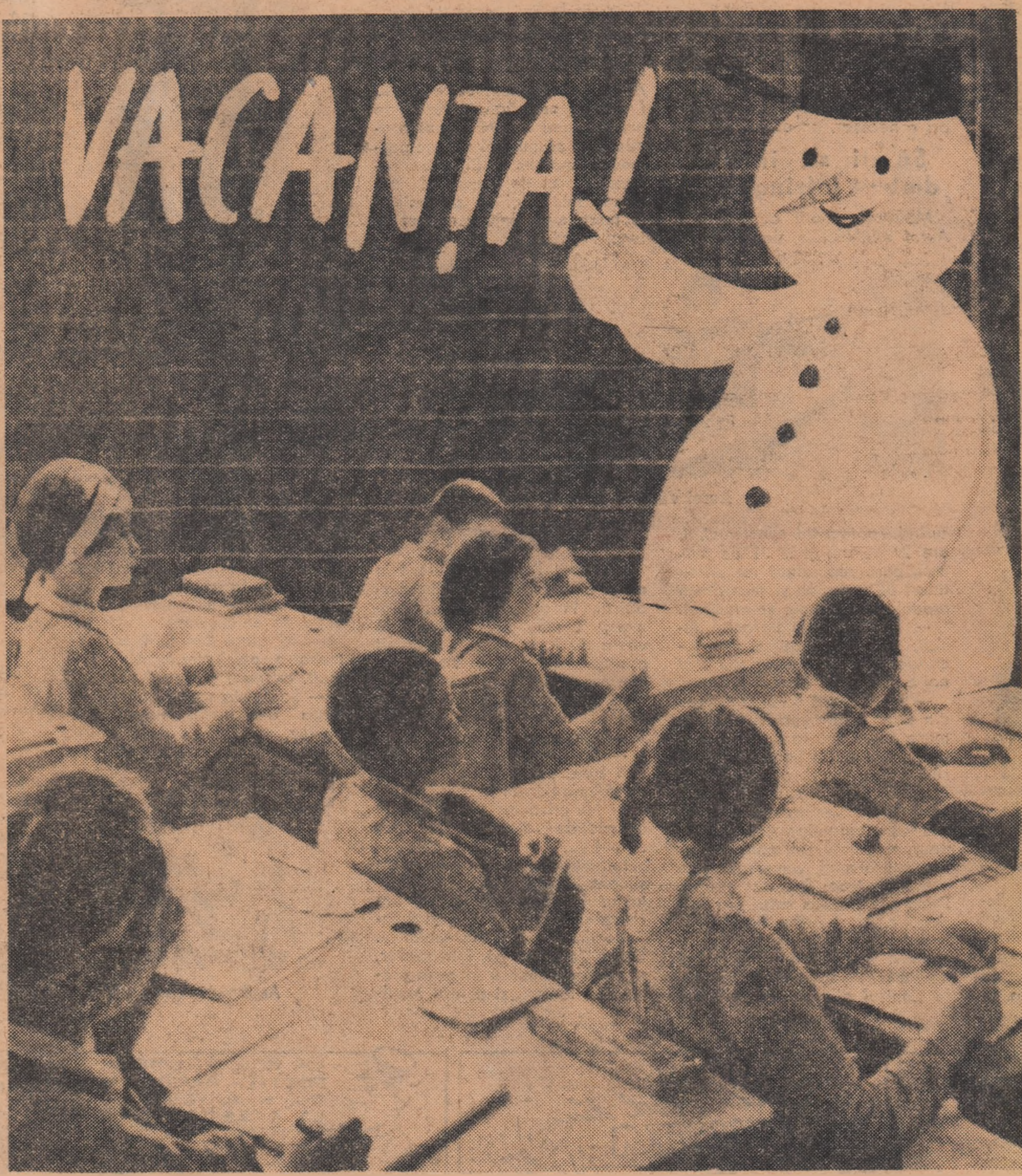

Foto : Grigore PREPELIȚĂ

BLOC-NOTES

VACANȚA FERMECATĂ

de Ovidiu ZOTTA

Vacanța de iarnă are dichisul ei și un farmec cu care nici regina vacanțelor — vacanța mare — nu se poate lăuda. Întîi că e de iarnă, cu zăpadă nouă și cu cîte-un ger iute care pune peisajul într-un cub de cristal. Băiatul care a găsit cel mai bun deal pentru concursul de săniuș dobîndește considerația întregii clase. Patinatorii se înșiruiesc și ei ca o oaste lunecătoare. Cineva face un om de zăpadă. Dincolo mai răsare unul. Care e mai frumos ? Gusturile diferind, se pornește o întrecere artistică pentru cel mai original om de zăpadă ! Zece statui albe se înalță văzînd cu ochii în curtea școlii. Lucrează copiii, au venit să-i ajute și profesorii ! Apoi, mîine sau poimîine, vor pleca în excursie. Excursiile de iarnă par mai sportive, fiecare colină ninsă dobîndind virtuți alpine. Tot iarna, un mic foc de tabără la care te încălzești, frigi slănină și cînți ceva vesel e o atracție specială.

Pe urmă, vacanța asta e și cu sărbători de Anul Nou. Încă de pe la mijlocul lunii, băieții au început să-și alcătuiască uneltele de făcut zgomot sărbătoresc — buhaie, bice, clopoței, dobe. Începătorii, tineri sfioși de 7—8 ani, ascultă cu tot respectul poruncile „veteranilor" care îi admit în grupul lor. Prin ogrăzi miroase tradițional a șoric pîrlit. Magazinele sînt arhi aglomerate — dulciuri, pantofi, cărți, pălării, podoabe, jucării — totul se cere, totul se cumpără ! Pădurile de brazi au pornit iarăși pe străzi, și la fiecare casă se oprește cîte unul, intră și devine îndată cel mai admirat locatar. Ai ce face pretutindeni. Acasă ajuți la dereticat. Pe stradă, privești printr-o crăpătură din panoul protector la șantierul vesel al orășelului copiilor. La școală, îți alegi costumul pentru carnaval, repeți poezia sau dansul cu care vrei să cîștigi unul din premiile serbării. O astfel de vînzoleală amețitoare, veselă, plină de culori care se schimbă mereu nu se întîmplă nici în vacanța mare !

Dar nu cumva am uitat ceva ? Ba cum să nu ! Moș Gerilă ! Despre el n-am spus nimic. E o mică șiretenie de compoziție ; l-am păstrat anume pentru încheierea acestor rînduri. Mic cît o alună și purtat, bijuterie, sau gigantic de-ți cade căciula pe ceafă cînd îl măsori din priviri în piața orașului, el joacă rolul principal în vacanță. La serbarea pomului de iarnă, va fi oaspetele vostru în toate școlile țării, avînd, pentru fiecare din voi, un dar și o vorbă bună !

ANCHETA NOASTRĂ

CÎND AI NEVOIE DE VOINȚĂ...

Fără îndoială, mulți dintre voi ați fost puși — și nu numai o dată — să dovediți, DA sau NU, dacă aveți voință. Voi înșivă erați, în același timp, eroi și martori ai luptei ce se dădea înlăuntrul vostru pentru a realiza un lucru pe care cei din jur îl așteptau de la voi.

La discuția noastră pe tema voinței, a unui moment anumit cînd trebuie să dovedești voință, am invitat cinci persoane, între care trei copii din București. Primul nostru invitat este doctorul în științe fizico-matematice *Marius PETRAȘCU*, șeful laboratorului de reacții nucleare al Institutului de fizică atomică al Academiei Republicii Socialiste România. Descoperirile sale — de care a luat act lumea științifică mondială — în domeniul fizicii mezoatomilor — sînt apreciate ca deschizătoare de noi perspective pe tărîmul fizicii nucleare și ale energiei nucleare.

Munca de cercetare este ea însăși voință

— Ar fi o cutezanță prea mare din partea noastră să vă rugăm să ne vorbiți despre descoperirile dv. Ceea ce vă rugăm însă este să ne spuneți — ca om de știință, cercetător — ce rol joacă în activitatea dv. voința! Cum ne apare un savant cu această calitate?

— Zile și nopți frămîntat de o idee, zile și nopți frămîntat de o experiență, zile și nopți de căutări înfrigurate. Și uneori,

Marius PETRAȘCU

rezultatele obținute sînt descurajante. Ceea ce presupui în mod teoretic nu se confirmă de la primele experiențe, și adesea aceste „prime experiențe" sînt foarte multe!

— Și atunci, ce faceți? Renunțați?

— Dimpotrivă. Te mobilizezi! Voința te ajută să depășești momentul de descurajare pe care ți-l produce nereușita unei munci de zile și nopți, luni, uneori ani. Reîncepi de la capăt, pe alt drum. Voința? Poate că asta înseamnă tocmai puterea de a începe, ori de cîte ori e necesar, un drum nou.

Să știi să înveți dintr-o înfrîngere...

Maestrul emerit al sportului *Aurel VERNESCU*, decorat de

Aurel VERNESCU

curînd cu *Meritul sportiv cl. I*, are 29 de ani și ... 31 de medalii care reprezintă tot atîtea titluri de campion și recordmen republican, olimpic și mondial.

— Deci, un om norocos, fericit, căruia-i merg toate lucrurile din plin, ne-am adresat noi canotorului Aurel Vernescu.

— Da... Dacă acestui „mers din plin" îi adăugați un volum mare de muncă la antrenamente, dorința ca la fiecare concurs să dai totul și o... amintire. Anul 1956, lacul Snagov, concurs de verificare în vederea campionatelor de la Melbourne. Emoții, insomnie înaintea concursului, adversari bine pregătiți, trac. S-a dat startul. După primii zece metri am fost depășit. Am pierdut. N-am mai trecut pe la juriu, m-am dus în camera mea, m-am încuiat și am plîns. A doua zi dimineața, la Centrul olimpic, colegii mei și-au ridicat echipamentul. Un singur echipament a rămas neridicat: al lui Aurel Vernescu. Nu fusesem selecționat. Față de mine însumi mi-am făcut promisiunea să nu mai trăiesc asemenea momente. Și m-am apucat serios de muncă, de antrenamente. Știți de ce cantitate mare de voință am avut atunci nevoie?...

Se poate?

ANGHEL Doina este elevă în clasa a VI-a D la Liceul 36. Deobicei, în organizația de pionieri, copiii sînt primiți la vîrsta de 9 ani. Doina a primit cravata abia anul trecut, în clasa a V-a.

— De ce așa tîrziu? — am întrebat-o.

— Nu învățam bine.

— Și cum ai reușit să înveți bine, să fii primită în rîndurile pionierilor?

— Nu mi-a fost ușor. Dar cu un pic de voință, ce nu face omul!

Într-adevăr, acum totul pare simplu. Doina a luat, la sfîrșitul anului școlar, după primirea cravatei, mențiune. Prima mențiune din viața ei de școlăriță. Colegii ei spun că, într-adevăr, și pentru primirea în organizația de pionieri, și pentru rezultatul de la sfîrșitul anului școlar, Doina merită tot respectul: a muncit cu o voință pe care n-a avut-o în nici unul din cei cinci ani de școală.

Anghel Doina

Un prag? Nu — un lucru de fiecare zi!

Cînd ai 12 ani, cînd ești elevă în clasa a VI-a B la Liceul coregrafic și cînd te numești *ANGHELUȚĂ Valeria* ceea ce se poate spune despre tine este că ai note de 9 și 10, că-ți place româna și franceza, că nu de mult copiii te-au ales președintă de detașament.

— Îți place baletul? am întrebat-o pe Valeria. Muncești mult, exersezi și acasă...?

— La noi la școală tocmai acesta este lucrul important: munca, puterea de muncă.

— ... Și voința — completăm noi.

Angheluță Valeria

— Vedeți, tocmai asta e. Dacă unii copii au momente, zile cînd trebuie să dovedească că au voință, specificul activității noastre este *voința în fiecare zi*. Pînă în marea zi a vieții mele — cînd voi deveni balerină — dar mai ales dincolo de ea.

N-am putut să-mi birui orgoliul...

Aceasta este mica tristețe a lui *Negru Radu Eugen*, elev în clasa a V-a A la Școala generală nr. 5. Făceam înot de performanță la *Clubul Dinamo* — povestește Eugen. Eram apreciat de antrenoarea noastră, tovarășa Grințescu Sanda, care mă lăuda. Mă lăuda și mă dădea exemplu la ceilalți copii. Și eu mă simțeam grozav de bine. Dar într-o zi a venit la club un băiat mai bun ca mine. Și tovarășa antrenoare nu mă mai lăuda pe mine, ci pe el. Și eu m-am supărat și am plecat. Acum aproape că nici copiii nu-și mai amintesc de mine, acolo. Știți ce îngrozitor este?

— Nu era mai bine, Eugen, în loc să te superi să muncești, să-l ajungi pe băiatul acela?

— I-am întrebat noi.

— Sigur că așa trebuia să fac. Dar eu am fost slab. N-am reușit să mă obișnuiesc cu gîndul că nu mai sînt eu cel mai bun, că nu sînt eu cel lăudat.

Negru Radu Eugen

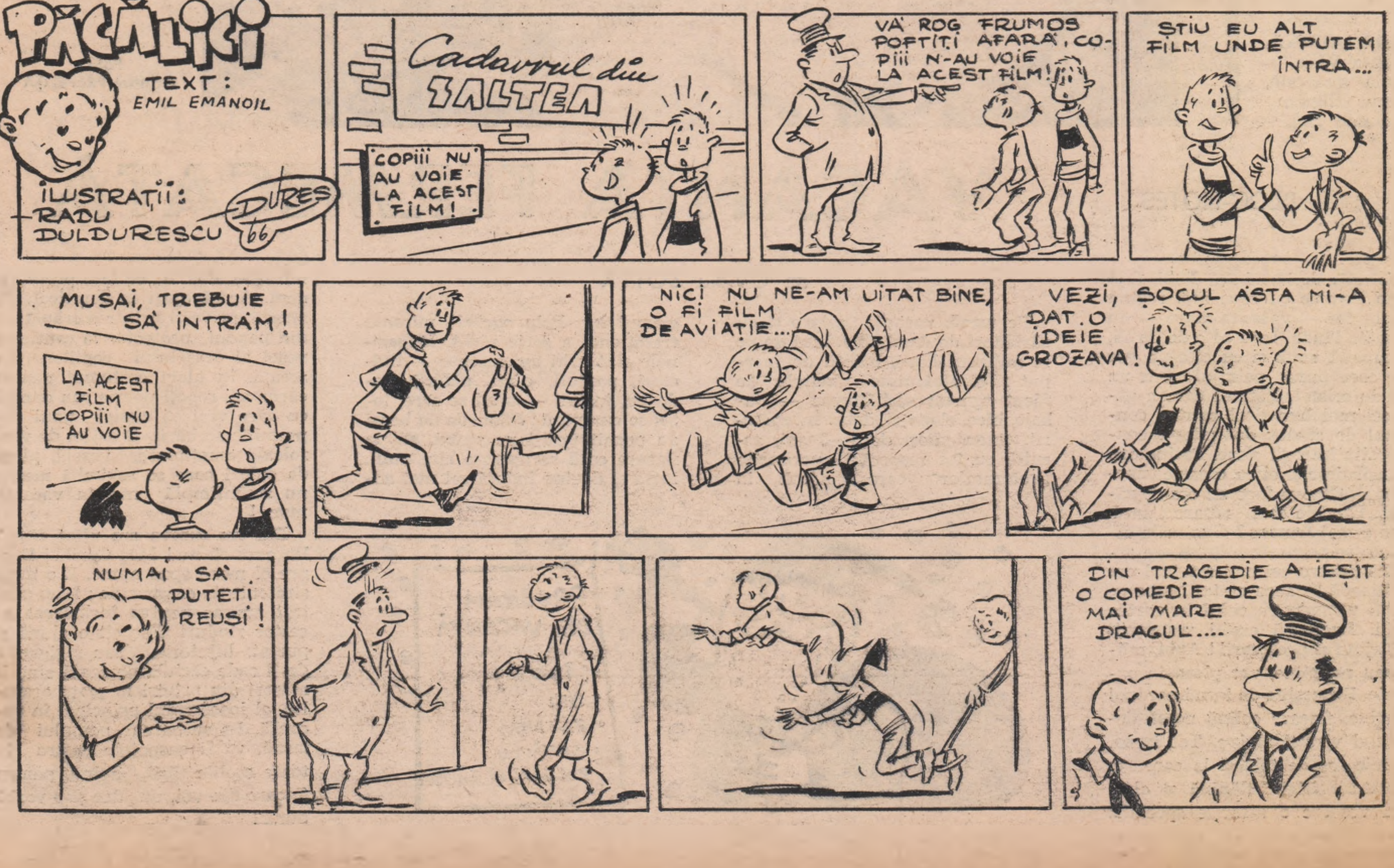
Îl invităm pe Eugen să citească spusele de mai sus ale lui Aurel Vernescu.

*

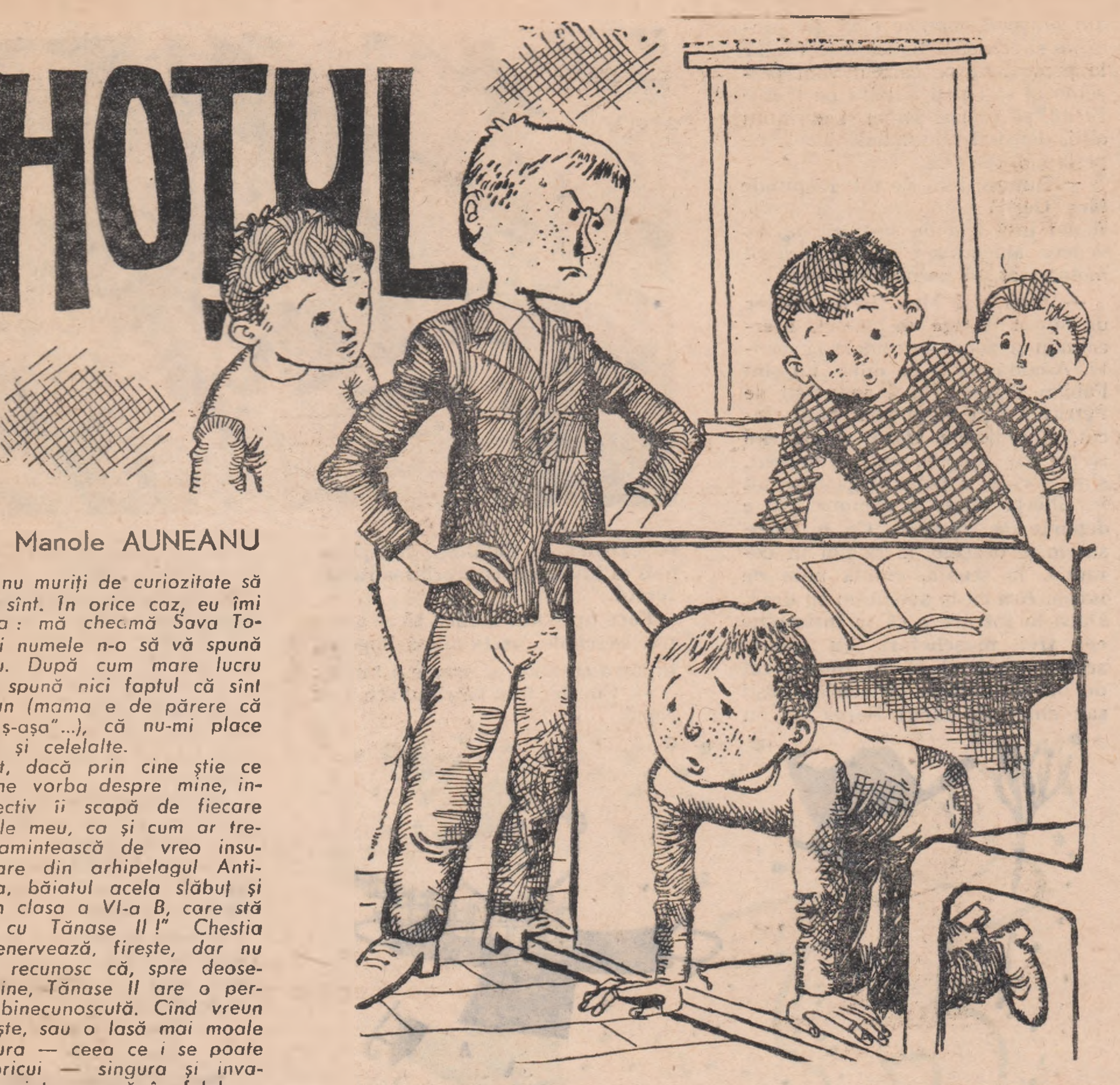
Aici se încheie discuția noastră. Problema însă — *despre VOINȚA* — nu poate fi epuizată în cele cinci ipostaze pe care le-am ales. Viața oferă tuturor un moment sau mai multe pe care trebuie să le depășească.

Depinde de noi, de fiecare în parte, cum ne mobilizăm în depășirea acestor momente, cu ce *cantitate de voință luptăm*.

Elena SKIBINSKY

HOȚUL

Desene Gh. MARINESCU

de Manole AUNEANU

Sper că nu muriți de curiozitate să aflați cine sînt. În orice caz, eu îmi fac datoria : mă cheamă Sava Toporaș. Deși numele n-o să vă spună mare lucru. După cum mare lucru n-o să vă spună nici faptul că sînt un elev bun (mama e de părere că sînt „așa ș-așa”...), că nu-mi place să chiulesc și celelalte.

Mai mult, dacă prin cine știe ce minune vine vorba despre mine, insului respectiv îi scapă de fiecare dată numele meu, ca și cum ar trebui să-și amintească de vreo insuliță oarecare din arhipelagul Antilelor. „Aha, băiatul acela slăbuț și pirpiriu din clasa a VI-a B, care stă în bancă cu Tănase II !” Chestia asta mă enervează, firește, dar nu pot să nu recunosc că, spre deosebire de mine, Tănase II are o personalitate binecunoscută. Cînd vreun elev greșește, sau o lasă mai moale cu învățătura — ceea ce i se poate întîmpla oricui — singura și invariabila amenințare sună în felul următor : „Frumos îți șade ! O să [illegible]ungi ca Tănase II, derbedeule !” [illegible] că vă dați seama în ce ape [illegible]scaldă colegul meu de bancă... [illegible]e Tănase II l-am cunoscut mai [illegible]deaproape abia anul trecut. În timpul festivității de deschidere a cursurilor, cînd directorul școlii ținea obișnuita cuvîntare, mi s-a spus că voi sta în bancă cu Tănase II, veteranul clasei a V-a (rămăsese repetent doi ani la rînd) și bătăuș nemaipomenit. L-am privit de cîteva ori, pe furiș. Avea capul pătrat, ca un cub de gheață, ochii mici, oblici și somnoroși, iar nasul îndoit, lățit pe jumătatea de jos a feței, semăna cu o crosă de hochey. Trebuie să spun că pe seama lui circulau multe legende. Elevii din clasa a VIII-a povesteau că singurul care reușise să-i vină de hac fusese un oarecare Prescură. Acesta i-ar fi transformat nasul în crosă de hochey cu o lovitură strașnică, dată pieziș, alegîndu-se, în schimb, cu doi dinți lipsă. Lupta, spuneau cei dintr-a VII-a, s-a dat pe hipodromul din calea Plevnei și a ținut mai bine de un ceas. Nu-mi dau seama cît s-a inventat și cît nu, fiindcă martori oculari la această dispută n-au fost. În orice caz, pînă a nu fi mutat disciplinar la o altă școală, Prescură s-a salutat cu Tănase II de la egal la egal, ceea ce mă face să cred că povestea nu-i chiar o simplă legendă.

Dar să revin la festivitatea de care aminteam mai sus. Tănase II ședea mai spre fundul sălii, nepăsător, cu bratele încrucișate la piept, într-o atitudine de totală sfidare față de mucoșii care ciuleau urechile ca iepurii și-și ștergeau pe furiș nasul cu mîneca hainei.

După festivitate, am trecut fiecare la clase. M-am așezat cuminte în prima bancă din stînga, așteptîndu-l cu inima cît un purice pe Tănase II. A apărut cu cîteva clipe înainte de a intra diriginta. Ghiozdanul jerpelit de carton a poposit pe pupitru ca un semn prevestitor de rele.

— Cum te cheamă, mă pioneză ? m-a întrebat el, trîntindu-mi pe loc o poreclă, cu aluzie fățișă la statura mea.

— Sava Toporaș — am murmurat, înghițind ca pe o gălușcă ultima silabă.

— Știi să scrii frumos, să citești ?

— Drept cine mă iei ? am îndrăznit eu să-l sfidez, încercînd să mai recuperez din distanța care ne despărțea. Tu ești Tănase II, zis Mopsul, nu ?

— Lasă asta ! spuse el îngăduitor. De săptămîna viitoareo să te pun să-mi faci temele.

Abia cînd a apărut diriginta pe ușă s-a așezat și el în bancă. În prima oră ni s-a spus că trebuie să fim cuminți, atenți la lecții, să nu ne înhăităm cu toți derbedeii, să salutăm profesorii, să nu umblăm creanga pe străzi fără știrea părinților și alte chestii de astea.

— Hă, hă ! a rîs la un moment dat Tănase II.

— Încă o dată și știi ce te așteaptă ! l-a prevenit diriginta.

În recreație am fost chemat la cancelarie. Mi s-a atras atenția asupra lui Tănase II. Adică să nu mă las influențat de el, să nu admit să-i scriu lecțiile și, în general, să-l urmăresc cum se comportă. Dacă încearcă să fugă de la școală, să-l opresc. „Tănase II are obiceiul să plece de la școală fără să fie observat !” Acum înțelegeți ce mă aștepta...

Ora următoare am avut româna. Profesorul a început să ne spună niște ghicitori. Clasa răspundea în cor. Care mai de care voia s-o facă pe deșteptul. Numai Tănase II, care le auzea pentru a treia oară, căsca plictisit, făcea ghemotoace de hîrtie și le arunca în capul băieților. Un elev din banca a doua a ridicat două degete

— Ce dorești, elevul Popanică ? a întrebat profesorul.

— Tănase II aruncă cu hîrtii ! se smiorcăi nefericitul.

Clasa a amuțit ca prin farmec. Parcă i-ar fi luat cineva piuitul. Tănase II se ridică încet.

— Ți-am scăzut un punct la purtare ! spuse profesorul.

Tănase II a stat smirnă în bancă toată ora. După ce profesorul a ieșit din clasă, s-a întors și mi-a șoptit :

— Popanică ăsta nu știe de glumă ?

— Nu prea...

— Să te ții după el. Îl aștept în colțul străzii. O să-l învăț eu minte !

Apoi a deschis fereastra și a sărit în stradă Înainte de a dispare, l-am auzit spunîndu-mi :

— Toporaș, nu știi pe unde am fugit !

Băieții au rămas cu gura căscată. În afară de mine Eu mă gîndeam la ceea ce urma să i se întîmple lui Popanică.

Dar n-a fost cine știe ce. Cînd Popanică se pregătea să traverseze strada, Tănase II a apărut ca din pămînt și l-a înșfăcat de după ceafă. Pînă să se dezmeticească bine Popanică a și încasat o palmă. Propriu-zis n-a fost o palmă adevărată. Tănase II l-a șters numai. cu vîrful degetelor, scurt, iute iar celălalt s-a speriat și a început să plîngă.

— O să vă spun tovarășei dirigintă ! ne-a amenințat el.

De data aceasta. Tănase II a vrut să-l bată de-a binelea însă am reușit să-l opresc la timp. Mărturisesc că-mi era milă de Popanică Dacă l-ați cunoaște... E un tip grăsun, fricos și nesuferit și nici cine știe ce deștept Din clasa întîia, de cînd îl cunosc, a fost un ranchinos. Moare de invidie dacă altul ia o notă mai mare decît el. O dată, a fost în stare să-mi șterpelească un caiet și să-mi modifice tema (aveam de subliniat pronumele personale dintr-o poezie) numai de ciudă că luasem 10 la matematică. Noroc că profesorul nu ne-a controlat caietele în ziua aceea. Nimeni nu-l înghite pe Popanică.

— Dacă sufli o vorbă, îți frîng oasele ! l-a amenințat Tănase II, gata să-l ia din nou în primire. Ori n-ai auzit încă de mine ?

— Ba da... a îngăimat Popanică.

— Atunci, marș acasă și ține minte ce ți-am spus !

Asta a fost tot.

Se înțelege că a doua zi și în cele ce au urmat, Popanică a tăcut mîlc. S-ar fi dus el bucuros la dirigintă să-i îndruge verzi și uscate, dar știa că Tănase II se ține de cuvînt. Așa că s-a mulțumit să înghită în sec. Și lucrurile și-au urmat cursul firesc, în sensul că Tănase II a mai spart un geam, l-a bătut pe unul dintr-a VII-a, fostul lui coleg de clasă, a mai chiulit de la două ore de matematică. Totuși mie nu-mi displăcea de loc. Reușisem să mă împrietenesc cu el și nu mi se mai părea chiar așa de fioros. Într-o zi, m-a rugat să-i scriu compunerea la română. I-am scris-o. Norocul a făcut ca profesorul să-l pună s-o citească în clasă, convins că Tănase II a scris niște bazaconii. Dar el a citit-o foarte frumos, compunerea a plăcut la toată lumea, iar profesorul i-a dat nota 9. După aceea, mi-a cerut să-i fac niște exerciții la matematică. I le-am copiat după caietul meu. A fost scos la tablă. ca să rezolve unul din exerciții și Tănase II a amuțit cu creta în mînă. A încasat un 3. spre marea satisfacție a lui Popanică. Pentru Popanică. fiecare notă proastă primită de alții era un motiv de bucurie. Dacă stau și mă gîndesc bine, încep să regret că nu l-am lăsat atunci pe Tănase II să-l altoiască în toată legea. În drum spre casă, i-am spus lui Tănase II :

— De azi înainte. nu-ți mai fac temele !

— Cum crezi, a răspuns el, fără să se supere. Credeam că-mi ești prieten. Popanică abia așteaptă să facă treaba asta...

— Popanică te urăște. Ar fi în stare să ți le scrie greșit, ca să se răzbune.

— Crezi ?

— Îl cunosc mai bine ca tine.

— Lasă, văd eu ce-i de făcut...

M-am simțit dator să-i explic :

— Ascultă, Tănase dacă tu n-ai habar de ce scriu eu în caiete, iei note proaste. Pînă la urmă tot repetent rămîi. De ce să-mi pierd recreațiile degeaba ?

— Asta cam așa e, — răspunse Tănase destul de convins.

Și după cîteva clipe de gîndire :

— Știi ce ? Mi-a venit o idee. O să stau și eu cu tine cînd îmi scrii temele ca să mi le explici.

— De acord, numai că tu chiulești de la școală și rămîi cu lecțiile în urmă. În zece minute. cît ține recreația, n-o să înțelegi cine știe ce din explicațiile mele...

— Da, ai dreptate. Trebuie să mă mai gîndesc — mormăi el și pentru prima oară l-am văzut plecînd abătut.

Pentru ca, după aceea, să se întîmple povestea cu furtul. Timp de o săptămînă au dispărut din clasă ba un stilou, ba o trusă de vopsele, ba o bască. Incidentul a culminat la ora de dirigenție de sîmbătă, cînd Popanică a reclamat că i s-au furat 25 de lei, bani strînși pentru fondul clasei. Mai pe față, mai pe ocolite. vina a căzut pe seama lui Tănase II. Diriginta ne-a pus în vedere că dacă pînă la sfîrșitul orelor nu vor apare banii, va face fiecăruia parchezitie corporală

— Ce zici, Tănase, de chestia asta ? l-am întrebat.

— Nu cumva mă bănuiești și tu ? s-a răstit el la mine.

— Nu, dar nu știu ce să cred.

— Am o idee. o să vezi !

Imediat după dirigenție. Tănase II a șters-o. Toată lumea inclusiv diriginta, a fost de acord că hoțul nu putea fi altul decît Tănase II. Fiindcă ce motiv ar fi avut să plece. din moment ce știa că se va face percheziție ? Mărturisesc că nici eu nu eram așa de sigur de nevinovăția lui.

Dar a venit ziua de luni.Tănase II a apărut la școală vesel. cu temele scrise și cu lecțiile învățate. Era foarte liniștit și nu se sinchisea de privirile bănuitoare ale celorlalți. După prima oră, Popanică a reclamat din nou că i s-a furat 10 lei. Banii fuseseră dimineața la el, îi văzuseră mai mulți.

— Nu i-ai luat tu. Tănase II ? a întrebat unul. Poate ai făcut o glumă...

— Ține-ți gura dacă nu vrei să te altoiesc ! l-a amenințat Tănase II.

În recreația mare. a trecut la catedră, iar pe mine m-a pus să stau la ușă și să nu dau voie la nimeni să iasă.

— Băieți, eu cunosc hoțul ! a declarat el solemn. E aici între noi, de aceea l-am pus pe Toporaș să păzească ușa. Acum se uită la mine...

Așteptam cu sufletul la gură să văd ce o să se întîmple. Tănase II era calm și surîzător, ca și cum ar fi povestit o glumă.

— Toată lumea să se vîre sub bancă ! a ordonat el.

Era o tensiune nemaipomenită. Băieții s-au executat imediat, cine ar fi îndrăznit să i se împotrivească ? Mai ales că era vorba de prinderea hoțului. În clasă s-a făcut liniște. Mi-a venit atunci în minte că n-aș fi vrut să fiu în pielea hoțului.

— Hoțul a băgat și el capul sub bancă ? a întrebat Tănase II repede și răstit.

— Da ! s-a auzit o voce sugrumată de sub banca a doua.

— Ieși de acolo. Popanică ! a strigat Tănase II

Clasa a izbucnit în rîs. S-a iscat o hărmălaie de nedescris. Popanică a ieșit de sub bancă tremurînd de frică. Prostul, se dăduse singur de gol ! Jap ! Jap ! l-a luat Tănase II în primire.

— Vrei să-ți spun eu unde ai pus lucrurile furate ?

— Nu ! s-a smiorcăit hoțul, sughițînd. Spun eu. Sînt puse după tablou !

Popanică a mărturisit mai tîrziu că furase numai ca să se răzbune de Tănase II. Știa că vina va cădea asupra acestuia Pînă la urmă s-a ales cu o eliminare pe o săptămînă și cu nota 7 la purtare. Și asta a fost tot

Acum să nu vă închipuiți că Tănase II a devenit un sfînt. Clasa a trecut-o, e drept, fără corijențe. Dar de fugit, mai fuge și astăzi de la ore. Cînd avem lucru manual, desen sau muzică, poți să-i pui sare pe coadă. În rest, însă, sînt nevoiți să recunoască pînă și profesorii că a început să miște Nu face el gaură în cer, dar ceva tot se poate scoate din căpățîna aceea pătrată.

Doi băieți, de aceeași statură, îmbrăcați la fel, semănînd leit unul cu celălalt, se opresc o clipă afară.

— Ce sînt acestea, bunicuțo ?

— Mori de vînt !

Băieții așteaptă și alte explicații, dar bătrîna a rămas cu degetul la gură, cu gîtul lungit, cucerită și ea de frumusețea celor două morişti mai mari decît roata carului, punctate cu becuri aprinse, ce se rotesc deasupra ușii de la intrare, așteptînd pesemne pe Don Quijote.

— Ei, lasă, bunicuțo, zic băieții văzînd-o uimită — și o trag de mînă înăuntru. Moș Gerilă ! Uite-l !...

— Eu vreau un trenuleț electric !

— Eu, o mașină !...

Ne apropiem de o rachetă uriașă, instalată în holul cunoscutului magazin bucureștean destinat copiilor. Pe ușa întredeschisă a rachetei, între jucării de tot felul, îl zărim pe Moș Gerilă, în mantia lui de purpură și cu barba ca omătul.

— Cum te cheamă ? îl întrebăm pe unul dintre cei doi băieți (gemeni, după cum se vede) ce încearcă acum să atingă cu nasul ușa îngustă a rachetei de argint, în vîrful căreia scapără un bec roșu, ca o flacără.

— Cristian Militaru, și la toamnă merg la școală.

Cei doi seamănă atît de bine, că nu-i poți deosebi după înfățișare.

— Cine e mai... mare ?

— Cătălin, că-i mai gras, se grăbește Cristian să răspundă.

Bunica rîde :

— Așa e. Cătălin e mai mare. Cu o jumătate de oră.

Eram gata să coborîm la subsol, la raionul cu jucării mecanice, cînd...

— Da, aici Moș Gerilă. N-am luat încă startul. Aștept... Dar cine e acolo ? suflă moșul într-un microfon.

— Eu sînt, se auzi un glas subțire. Dănuț Viorel. Din Negrești — Maramureș. De la Școala nr. 2. Să știi că și noi te așteptăm, Moș Gerilă. Să vezi, în orășelul copiilor, din centru, sînt optzeci de brazi... Da-n București sînt brazi ?

— Aproape 200 000 !

— Daaa ?!... Ei, dar ai noștri sînt împodobiți cu sute de globuri multicolore, cu beteală strălucitoare. Lîngă bradul cel mare, frumos ca în basme, ai să vezi și multe căsuțe din... turtă dulce. Și, ai să poți servi din toate dulciurile care-ți plac...

Bătrînul ridică vesel sprîncenele.

— Moș Gerilă, Moș Gerilă, zbîrnîie o altă voce, și mai subțire, în aparatul radio. Mă auzi ? Eu sînt, colega lui Viorel. Mureșan Irina. Pentru întîlnirea noastră am mai pregătit ceva. Pe aleea principală din orășelul copiilor o să fie prezentă și echipa artistică a școlii, iar la programul pe care îl vom prezenta ai să-i poți admira pe Irimie Elena, pe Ciorbă Mihai și pe mulți alții, dansînd minunatele jocuri de pe la noi, din Oaș.

— Buuun, bun de tot, răspunde Moș Gerilă. Am să vin și acolo. Acum însă trebuie să-ți zic la revedere. Mă grăbesc să dau drumul motoarelor, să pornesc racheta...

— Stai, stai Moș Gerilă, măcar un minut ! strigă un băiețel, intercalîndu-și vocea în undele nevăzute. Ascultă-mă și pe mine. Eu sînt Fabian Petre. Nu-ți amintești de Petrică ? Așa mi-ai spus anul trecut, cînd ne-am văzut. Acum n-o să mă mai cunoști, am mai crescut, sînt în clasa a patra și locuiesc tot în Gherța Mică, în comună. Nu e departe de Negrești. Ca în toate satele și orașele, și la noi în comună, la școală, există pom de iarnă. Așa că te așteptăm cu drag. Dacă la intrare o să te întîmpine cei trei mușchetari, cu săbiile scoase, dacă ai să fii înconjurat de haiduci viteji, de scufițe roșii sau chiar de lupul fioros, să nu te sperii. Și mai ales, să nu te întorci din drum, căci tot noi sîntem, copiii, școlarii. Dar vom fi la carnaval...

Pe firele nevăzute ale undelor au început să se amestece fel de fel de voci, mai groase sau mai pițigăiate.

— Dar acolo, în casetă, ce e ? întreabă Cătălin.

Moșul uitase de cei doi gemeni, de Cristian și Cătălin. Nu putea însă să întrerupă convorbirea radiofonică.

Face un semn bunicii să se apropie. Deschide caseta aflată lîngă el, în nava cosmică, și scoate o hîrtie :

— Citește, face bătrînul semn cu capul.

PATINELE CU NICHEL

Desen : Stela CREȚU

Bunica despăturește hîrtia și descifrează slovele de pe ea :

RADIOGRAMĂ

CONSTANȚA. Pentru copiii de pe malul mării se pregătesc multe surprize cu prilejul sosirii lui Moș Gerilă. Orașul copiilor, întîlnirile cu eroii din basme. Nu va lipsi nici tradiționala întîlnire cu noi, marinarii. Nava așteaptă ancorată lîngă țărmul înspumat al Mării Negre, împreună cu pescărușii albi ce-i dau tîrcoale.

MARINARII DE PE NAVA-ȘCOALĂ „MIRCEA"

L-am lăsat pe Moș Gerilă în cabina navei cosmice *„Metaloglobus"* (de unde s-au trimis anul acesta în magazine un număr impresionant de jucării : 500 000) și am coborît la subsol.

La jucării erau adunați toți prichindeii lui Barbă-Cot. Băieți și fetițe înfofolite în haine de iarnă urcau scările de marmură cu brațele încărcate.

Alături, la articole de sport, am cunoscut pe un alt Cristian. Cristian Petrec, pionier.

— O pereche de patine cu nichel, vă rog, s-a adresat vînzătoarei, politicos. Numărul 35.

A luat ghetele cu patine sclipitoare în mînă, le-a cîntărit din privire, apoi s-a așezat pe un scaun să le încalțe.

— Cum îți vin ? îl întrebă tatăl.

— Bine.

Băiatul e bucuros. Pășește în vacanță nu numai cu frumoasele patine cu nichel, cum și le-a dorit, și cu prestigiul de elev stră[illegible] a adunat în filele carnetului de [illegible]lar notele maxime. Numai de ze[illegible]

— Cum ai să-ți petreci vacanța ? l-am întrebat.

— Merg la Sinaia, cu tata. Apoi, la Băicoi, la bunica. Am doi verișori acolo, mai mici, Daniela și Șerban. O să ne dăm cu săniuțele pe deal, și o să le fac, ca și anul trecut, un om de zăpadă. Numai dacă vom avea tot ce ne trebuie. Ardei roșu știu că au pregătit, la fel și oala pentru căciulă. Mai greu e cu zapada. Dacă nu ninge ?

— Ninge, trebuie să ningă, îl liniștește tatăl.

Oricum, fie că ninge, fie că nu ninge, patinele tot și le ia cu el. O să găsească acolo un petec de gheață. Să le arate cum știe să danseze. Pe patinele lui scînteietoare, nou-nouțe, cu nichel.

Lidia VIȘAN
Al. Dinu IFRIM

TARAFUL

Iubim cu toții muzica. La ore am învățat să deslușim notele muzicale, am învățat diferite melodii. Văzînd pasiunea și dragostea noastră, tovarășa profesoară ne-a sfătuit și ne-a ajutat să formăm un taraf al clasei. Deși nou înființat, rezultatele au început să se arate. S-au evidențiat fluierașii Șalvari Gheorghe și Drăgan Virgil, iar la muzicuțe Marașan Dorin și Ivașcu Aurel. În curînd vom prezenta primul nostru spectacol.

OTCU MARIA, cl. a VII-a,
Școala generală nr. 2,
com. Fundul Moldovei,
raionul Cîmpulung Moldovenesc

Ale cui sînt pră

De fiecare dată, după ce-și face lecțiile, Măriuca se apropie de fereastra camerei sale, o deschide larg și... privește afară în stradă. Îi place mult pe înserat, cînd la ferestrele blocurilor de peste drum se aprind una după alta, luminile. Atunci, fiecare bloc seamănă cu un uriaș stup de albine, cu sute de faguri de aur.

De la fereastra apartamentului de la etajul trei, unde locuiește familia ei, se vede toată Valea Săsarului. De la podul care trece peste firicelul de apă tulbure al Săsarului, vecin cu clădirea nouă a Institutului Pedagogic, și pînă la blocurile-turn dinspre dealul Florilor unde, pînă la Anul Nou, se vor aprinde luminile pînă la etajul 10. Se văd chiar și magazinele, școala cea nouă și... mozaicurile cu motive maramureșene, așezate cu măiestrie de mîini meștere pe fațadele înalte.

Dinspre dealul Florilor, de pe șantier, (pe Valea Săsarului, se mai află în construcție multe apartamente) se văd doar luminițele colorate din vîrful macaralelor turn și, din cînd în cînd, se aude zgomotul betonierelor. Cu toate acestea, Măriuca știe că, acolo, pe schele, se află mulți dintre constructorii pe care i-a cunoscut chiar din primele zile de cînd s-a mutat aici în cartier.

Poate că la ora cînd privește pe fereastră, nenea Matei Teujdea, zidarul, împreună cu Ion Cosma, colegul său, ridică de pe banda transportoare cea de a treia mie cărămidă. Sau poate că „familia Kirai" (așa sînt cunoscuți aici Kirai-baci împreună cu soția și fiica sa cea mare, cu care lucrează în echipă) așază

zugrăveala pe pereții apartamentului cu nr. 180 de la etajul opt. al noului bloc turn...

...Așa îi place Măriucăi. Să privească în fiecare seară de la fereastră și să se gîndească la oamenii de sus, de pe schele.

De la o vreme însă... Nu mai poate zări, seara, decît blocul de vi-

BUNICUL, PUȘCA ȘI NEPOTUL

Scenariu : Lidia NOVAC
Imaginea : Stela CREȚU

PĂMÎNT

de Ştefan ZAIDES

Mergeau în rînduri strînse, cu figurile aspre, peste care vremea și amarurile trăseseră brazde adînci. În frunte mergeau cîțiva bărbați înalți, costelivi. Înfigeau piciorul în țărînă parcă, acolo unde călcau. După ei veneau alții și alții. Iar în urmă pășeau, bulucindu-se, femeile, și copiii, și bătrînii. Bărbații purtau, pe umerii largi, ciolănoși sapele cu care aveau să scurme pămîntul. Femeile duceau desagele cu mîncare ; multe din ele țineau la sîn pruncii mici, care nu puteau merge singuri. Copiii, cei mai măricei, săreau ca zvîrlugile printre rînduri, îi sîcîiau cu întrebări pe părinți, încolo... Încolo nu purtau nimic. Poate doar sărăcia din straiele rupte, din privirile obosite și din obrajii stafidiți.

Unul din bărbații din frunte — un om înalt, vînjos, cu privirea ageră și întunecată — întinse mîna către vecin, un bărbat înalt, dar slab, să-i numeri oasele, și care ducea cu el un bidon vechi, de apă :

— Pedro, îl rugă vînjosul, dă să trag o gură de apă, că-mi arde gîtlejul și mi s-a uscat de tot..

Apoi iar merseră o vreme, tăcuți. Cîmpia se deschidea înaintea lor, largă, necuprinsă, arsă de soare, vînjolită de vînturi, năpădită de buruieni. Pedro se aplecă și ridică o mînă de țărînă. O sfărîmă ușor între degete și apoi, lepădînd-o, spuse oftînd :

— Au lăsat-o nelucrată și-au făcut cu ea vîntul și soarele ce-au știut. da-i bună țărîna noastră ! E bună !

Cel care-i ceruse apă rîse strîmb :

— A noastră ? Stai, că încă n-o avem.

Dar Pedro se aprinse :

— A noastră-i, mă, că numai noi o putem munci, și-o știm munci, și vrem s-o muncim !

Mîna lui costelivă se prinse aprig de coada sapei, ca de o armă, și cînd simți că o strînge cu toată puterea sa, grăi iar :

— Și-o să luăm pămîntul, chiar de-o fi să ne vărsăm sîngele pentru el !

— Ei, ești nebun, și tu, de vorbești așa ?! se oțărî un bătrînel. De ce să ne dăm sîngele ? Doar vezi și tu, că-i pămînt destul !...

Și arși de soare, și biciuiți de vîntul uscat, ei mergeau mai departe, în rînduri strînse, cu figuri aspre, învăluiți în colbul ridicat către cer ca o revendicare, de miile lor de picioare care — îi purtau și-i purtau tot mai departe.

Și deodată, ca la o comandă, se opriră.

Se opriră în fața unui șir de arbuști, printre crengile cărora se ițeau negre, și lucioase, și oarbe, țevile de armă. Un omuleț în uniformă, gras, cu fața scăldată în sudoare, cu gulerul tunicii descheiat larg, sta la cincisprezece pași în fața șirurilor de țărani și zîmbea. Apoi zîmbetul i se stinse pe buzele mari și cărnoase, groase, și cu o voce caldă și catifelată spuse politicos :

— Ei, și acum, pentru că ne-am văzut, hai, întoarceți-vă acasă !

Petro răsări dintre rînduri :

— Și acasă — ce să facem acasă ?

— Cum, nu știți ? surîse, calm, omulețul în uniformă. Să stați, asta să faceți acasă...

— Dar noi murim de foame, *señor !* ripostă Pedro. Vrem să muncim și n-avem pămînt...

— Și atunci îl luați pe al altora, da ? se răsti deodată ofițerul.

— Tot stă nelucrat, zice și Manolo. Iar nouă, priviți — și arată cei cîțiva copii, mai îndrăzneți, care se iviseră în primele rînduri — ne mor copiii de foame. Moșierul are atîta pămînt.. De ce să nu fim lăsați să-l muncim ?

— Așa, pentru că-i ordinul guvernului să nu-l munciți. Azi îl munciți numai ,mîine o să vreți să-l și stăpîniți. Tot Peru ați vrea să fie al vostru... Gata, de ajuns, cărați-vă acasă ! Altfel... și arătă țevile armelor dintre arbuști.

Bătrînelul îl privi întrebător pe Pedro, iar acesta îi spuse :

— Ei, acum te lămuriși de omenia moșierilor ?

— Dar moșierul nici nu-i aci... spuse bătrînelul.

— Nu e, de ce să fie el pe arșița asta aci, cînd uite, și-a trimis cîinii săi de pază... Să mergem la pămînturi, oameni buni ! zise deodată Pedro, și o porni primul.

După el pășiră imediat Manolo și bătrînul.

Prima salvă pe ei îi atinse.

Și cînd căzură, îmbrățișară pămîntul cu brațele, de parcă de mult ar fi dorit aceasta. Numai bătrînelul se mai întoarse o dată, cu fața spre cer, și murmură, ca un blestem :

— Nu-s oameni, nu-s.. Sînt fiare... Să-i înghită pămîntul pe care ni l-au furat... pe care...

Ochii i se închiseră, brațele i se liniștiră. Numai gloanțele stropeau cu sînge, în jur, țărîna încinsă.

Un copil se tîrî dintre cei căzuți, se tîrî, se tîrî o vreme pînă ce crezu că a scăpat. Apoi deodată țîșni de la pămînt și o apucă în goană, peste cîmpuri. Fugea nebun, fugea cu moartea în circă și cînd căzu, ai fi crezut că s-a împiedicat și o să se ridice dintr-o clipă într-alta ; dar el nu se mai săltă și din sîngele lui iarba subse și subse pînă ce se înroși.

Către seară, în capitala țării — *Lima* — o gazetă consemna fugar, în cîteva rînduri : *„Un grup de țărani au vrut să ocupe pămînturile părăsite de moșieri. Poliția a intervenit energic".*

Cangurul cu... pălărie

S-a întîmplat pe un drum de stepă, din Australia.

O mașină cu turiști tocmai își făcuse apariția pe drumul îngust, cu ziduri de ierburi înalte de o parte și de alta.

— Ce se vede ?! a strigat un turist.

— E un cangur...

Șoferul a frînat brusc, să nu-l lovească. N-a putut însă să evite accidentul. O roată a surprins cangurul, trîntindu-l la pămînt.

Turiștii s-au dat jos din mașină. Cangurul nu mai răsufla.

— A murit !... Să-l luăm în mașină.

— Mai întîi, să ne fotografiem cu el, a propus alt turist mai șugubăț, sprijinindu-l de un copac, cu capul în sus.

Ca să fie poza cît mai hazlie, și-a dezbrăcat vesta cu pătrățele colorate și a pus-o în spatele cangurului, trecîndu-i labele prin mînecă și încheind vesta în față. Apoi, și-a scos pălăria nouă de fetru și a îndesat-o bine pe capul cangurului : arăta ca un clovn de circ !

— John, fă-mi o poză, i-a zis unui turist, fugind lîngă cangur și luînd o poziție caraghioasă.

John tocmai își pregătea aparatul, cînd...

Cangurul și-a scuturat deodată capul, s-a ridicat în picioare și a luat-o la sănătoasa.

— Vesta, Vesta ! a strigat disperat turistul care, o clipă înainte era pus pe glume, repezindu-se după cangur. Zadarnic însă. Acesta era acum departe, între cangurii lui, în stepa întinsă. Cu un trofeu prețios : 1 500 de dolari care se aflau în buzunarul de la vesta turistului, împreună cu... pașaportul.

Al. MIHU

...e?

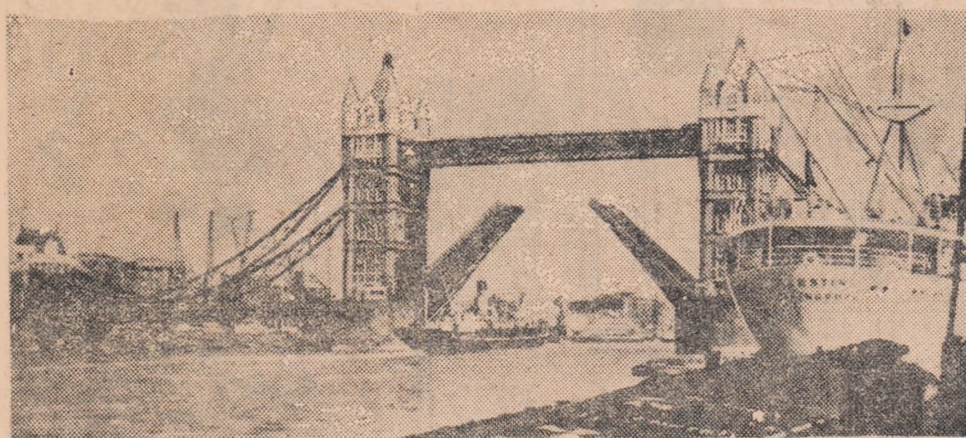

De vină
u vă mi-
e praștii-
pe stra-
e străzile
aceasta ?
i ...vață
... car-
lor, stra-
mp, pare
mai ză-
zul nopții
o cîte un

bec salvat ca prin minune. În rest... stîlpii goi, iar trecătorii, nevoiți să meargă pe întuneric. Degeaba se pun becuri noi. Praștiile intervin și... din nou se face întuneric. Numai în luna noiembrie stăpînii praștiilor au „luat la ochi" 100 de becuri fluorescente, 400 becuri incandescente și peste... 200 de globuri. „Bunii" ochitori au pricinuit astfel pagube de circa 20 000 de lei.

...Nu știm dacă e zvon sau e adevărat, dar am auzit că totuși Măriuca are motive să se bucure. La școală se petrece un lucru ciudat. Se spune că la cancelarie au început să apară praștiile răufăcătoare aduse chiar de „stăpînii" lor care renunță la ele de bună voie. Să fie oare adevărat ? Rugăm pe cei care știu ceva despre aceasta să ne scrie la redacție.

Ecaterina ROȘCA

CELE MAI MARI PORTURI ALE LUMII (III)

LONDRA

Londra, capitala Marii Britanii, a fost considerată multă vreme primul port al lumii. Orașul, situat pe ambele maluri ale fluviului Tamisa, la 80 km de vărsarea lui în mare, are o populație de aproape 12 milioane de locuitori (inclusiv împrejurimile). Londra este centrul economic, politic și cultural cel mai important al Marii Britanii. Zona portuară a acestui mare oraș se întinde pe o distanță de peste 50 km de-a lungul Tamisei. Mare port comercial de importanță internațională. Londra este totodată și un centru important al industriei constructorilor navale, de avioane, automobile și al industriei ușoare. Londra este și un mare nod de cale ferată și al transporturilor aeriene. Este socotit al doilea centru financiar din lumea capitalistă. Aici se află City, celebrul cartier al bursei și al marilor bănci internaționale. Orașul este cunoscut din cele mai vechi timpuri. Istoria lui se pierde în negura vremurilor. În antichitate, Londra era cunoscută ca o așezare celtică, iar în secolul I, sub denumirea de *Londinium*, era centrul provinciei romane Britania. Începînd din secolul al XI-lea, Londra este cel mai important oraș al Angliei. Aici au trăit și au lucrat o mare parte a vieții lor Karl Marx și Friedrich Engels, creatorii socialismului științific.

Dezvoltarea orașului și a portului începe în secolul XVIII, cînd Anglia iese biruitoare din lupta pentru supremația mărilor și dominația colonială. În această perioadă Londra devine principalul antrepozit de mărfuri și în același timp și metropolă comercială și politică a marelui imperiu britanic. Numai într-o sută de ani, între anii 1801 și 1901, populația orașului a crescut de la 1 milion la aproape 7 milioane de oameni.

În această perioadă, orașul se mărește, portul, cheiurile și antrepozitele cunosc o mare dezvoltare. Londra devine în acest timp cel mai mare port al lumii, deținînd primul loc în comerțul mondial.

După cel de al doilea război mondial, ca urmare a slăbirii imperiului colonial englez, a creșterii concurenței unor alte state capitaliste și a formării sistemului mondial socialist, importanța portului Londra a scăzut trecînd pe planul al doilea. Cu toate acestea, portul Londra, cu cei peste 50 km de cheiuri, cu utilajele și instalațiile sale portuare, prin docurile, bazinele și șantierele sale navale constituie unul din marile porturi ale lumii. Peste 40 000 de vase maritime intră anual în portul Londra.

Avanpremieră de vacanță

CU SAU

Dintre multele și diferitele întrebări ce le prilejuiește apropierea vacanței, există una singură — măcar — pe care și-o pun toți copiii și în jurul căreia se rotește puzderia de proiecte : o să fie zăpadă, sau nu ?

Dacă nu e zăpadă (să punem răul înainte, gospodărește) atunci pionierii clasei a VII-a A, de la Școala nr. 4 din Tîrgoviște, vor organiza — împreună cu alte detașamente — concursuri de tenis de masă (a și început amenajarea meselor) și de șah. Pentru că la ruinele Tîrgoviștei, la „Chindie", au fost de nenumărate ori, au plănuit să urmeze pilda celor de la a VI-a B și să vadă și ei „cu ochii lor", șanțul vechi de apărare ce înconjoară orașul. Nu de alta, dar a fost făcut în 1595 de către... Sinan Pașa — care de la pățania cu dinții, de la Călugăreni, a devenit celebru...

Dacă e zăpadă însă... (toată lumea cu ochii la cer) atunci să vezi proiecte ! Gorunescu Dănuț i-a cîștigat pe toți vorbindu-le despre o excursie la Mănăstirea Dealului, cu un concurs de săniuțe pe serpentine. Aici au fost ei vara de mai multe ori, dar iarna, azvîrlindu-te cu săniuța pe serpentină, parcă se naște o atmosferă de intimitate ; simți mai mult că ești al acestor locuri și nu un simplu „vizitator".

În vestul comunei Raciu, raionul Tîrgoviște există de mult o pădure — odată, cu o faimă ce-i justifica numele : Speriatu — azi însă mult întinerită și... foarte ospitalieră. O colonie de cerbi și căprioare a fost „domiciliată" aici, iar noii locatari se simt ca acasă. Ies la poteci și luminișuri, se apropie de oameni cu curaj și se plim-

MICA ENCICLOPEDIE

În cîteva școli din Franța a început să fie folosit un nou sistem de predare, care permite profesorului să se ocupe în același timp de mai multe clase. Profesorul folosește un aparat care îi transformă scrisul în impulsuri electronice. Acestea sînt recepționate și descifrate de mai multe aparate de televiziune instalate în clase. Lecția predată de un singur profesor poate instrui în același timp un mare număr de elevi.

★

În U.R.S.S. a fost construit un aparat electronic cu ajutorul căruia se poate obține imaginea straturilor de minereu din adîncurile pămîntului, forma, adîncimea la care se găsesc și date despre densitatea lor. Aparatul are dimensiunea unei mese de scris obișnuite și cîntărește 60 de kg.

★

Muntele Kagnet Kef Tout, care se găsește în Tunisia, este format aproape în întregime din plumb. El are înălțimea de 970 m.

★

Cărăbușul-elefant din Venezuela este cea mai mare insectă existentă pe pămînt. Greutatea lui ajunge uneori pînă la 250 de grame.

★

În fiecare secundă, în urma proceselor fizice care se petrec în Soare, este eliberată o energie de 94 de milioane de miliarde calorii. În fiecare secundă, Soarele trimite în spațiul cosmic o cantitate de energie egală cu aceea produsă prin arderea a 11 000 000 de tone de cărbune.

★

Sticla a început să fie folosită pentru geamuri abia în secolul al III-lea al erei noastre. Arheologii au găsit în dărîmăturile Pompeiului sticlă provenită de la geamuri.

★

Întrebuințarea farfuriilor nu se cunoaște decît de vreo 700 de ani. Întîi au apărut farfuriile făcute din lemn, apoi de cositor și de argint. Acestea din urmă erau folosite de nobili și bogătași. Primele vase și farfurii din faianță s-au fabricat în urmă cu 500 de ani la manufacturile din Nevers și Rouen (Franța).

★

Stiloul este cunoscut de peste 4 000 de ani. În mormîntul faraonului Tutankamon s-a găsit un stilou făcut dintr-o bucată de stuf de grosimea unui creion, ascuțit la un capăt. Celălalt capăt era saturat cu un lichid negru care se scurgea prin fibrele stufului și ajungea la capătul ascuțit cu care se scria.

Feeria pomului

Luați un cablu electric din sîrmă de cupru de 2,5 mm de lungimea necesară bradului vostru, adăugînd distanța de la priză la pom și bineînțeles și un ștecker.

Curățați izolația cuprului pe porțiunile fixate pentru montarea becurilor. Luați apoi becuri de 25 wați și le montați în dulii speciale (mici) ce se găsesc în comerț, sau prin sudură cu cositor la contactul de înșurubare a becului, cu bandă izolatoare, pentru a feri instalația de scurt circuit.

Legăturile becurilor la sursa de curent sînt *în paralel* și nu *în serie*.

Același montaj *în paralel* se poate folosi și dacă aveți un transformator de sonerie electrică la curent alternativ. În acest caz veți folosi becuri mici de 3—5 wați conform voltajului de ieșire al transformatorului. Vopsiți becurile cu o soluție preparată din celofan colorat topit în apă caldă, și apoi fiert, în care introduceți becurile.

POMUL DE IARNĂ

Conturul diferitelor podoabe, fluture, țurțuri de gheață, fulgi, steluțe se fac dintr-o sîrmă de izolație (de sonerie). Pentru legăturile interioare, de exemplu, nervurile de pe aripile greierului, folosiți o sîrmă mai subțire sau chiar ață. Introduceți conturuirle într-o soluție saturată de acizi de aluminiu, potasiu, coloranți de anilină. După cîteva zile podoabele vor străluci în mai multe culori.

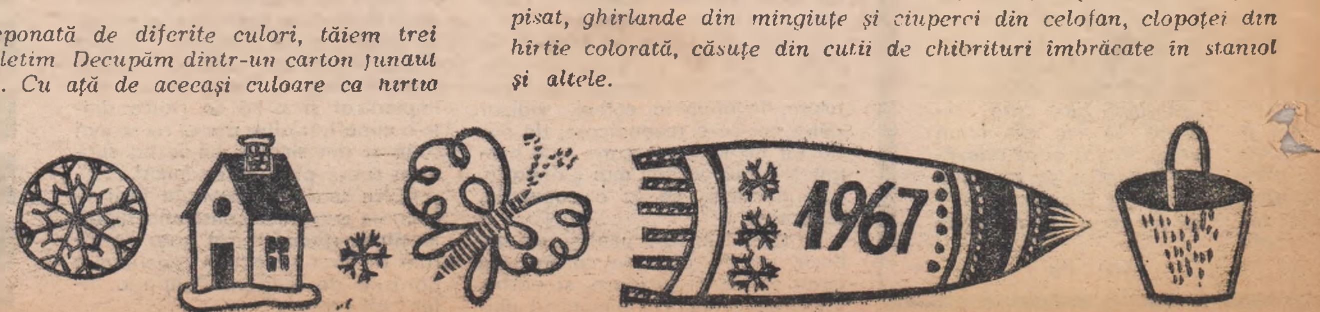
O rachetă cosmică se poate confecționa din coaja unui ou prin care se trece un fir de ață. Îmbrăcați coaja oului cu un ampenaj făcut din hîrtie colorată pe care scrieți cu vopsea sau cu un creion colorat ANUL NOU 1967.

Ursulețul. *Pentru corpul unui ursuleț folosiți un con mare de brad. Tăiați apoi un vîrf de con pentru cap. Vîrful îndoit al conului seamănă cu botul animalului. Pentru labe alegeți conuri mai mici, iar lipiturile le faceți cu clei. Vopsiți ursulețul în culoarea naturală.*

Coșulețe. *Din hîrtie creponată de diferite culori, tăiem trei fîșii a 1—2 cm pe care le împletim. Decupăm dintr-un carton funaul coșulețului, oval sau rotund. Cu ață de aceeași culoare ca hîrtia coasem coșulețul începînd de la bază în sus. Pe măsură ce înaintăm lărgim gura. Toarta coșulețului o facem tot din hîrtie împletită. Tot din carton tăiem un dreptunghi lung de 20—22 cm și lat de 4—5 cm, îl coasem în așa fel încît să obținem un cilindru. Îi facem un fund, tot din carton, pe care îl coasem la cilindru. Îmbrăcăm coșulețul cu hîrtie lucioasă, pe care aplicăm diferite figuri. Coșulețele le umplem cu bomboane, nuci, biscuiți.*

Șiraguri de hîrtie se fac sub formă de lănțișoare din hîrtie colorată, staniol și sîrmuliță de cupru sau aluminiu. Pentru obținerea lănțișorului se taie cu foarfeca fîșii cu lățimea de 10 mm și lungimea 80 mm. Ele se lipesc formîndu-se niște cerculețe care se leagă unul cu altul. Lanțuri asemănătoare pot fi făcute și din carton, îmbrăcat cu staniol.

Mai puteți confecționa, de asemenea, steluțe presărate cu glob pisat, ghirlande din mingiuțe și ciuperci din celofan, clopoței din hîrtie colorată, căsuțe din cutii de chibrituri îmbrăcate în staniol și altele.

FĂRĂ ZĂPADĂ

bă grațios și agale ca niște proprietari. Bineînțeles că au devenit punct de atracție mai ales pentru copii, și cel ce reușea să vadă „de aproape" o căprioară era un privilegiat.

Acum, în vacanță — mai ales dacă va fi zăpadă — grija pentru delicații oaspeți ai Răcenilor va crește, iar cei mici fac de pe acum planurile cu „sortimentele" de hrană și locurile lor de amplasare. Nu spune nimeni că n-o să se iste, cu ocazia asta, vreo cheltăneală cu zăpadă printre copaci, se contează pe indulgența „gazdelor". După ce va participa la această acțiune „de caritate", după ce-o să cerce pîrtiile de la Tincuțoaia sau Ciufu, Gică Amuzescu din-tr-a VIII-a, are de gînd să buchisească „apărarea spaniolă" la șah ; simte omul că trebuie să iasă din faza de diletant.

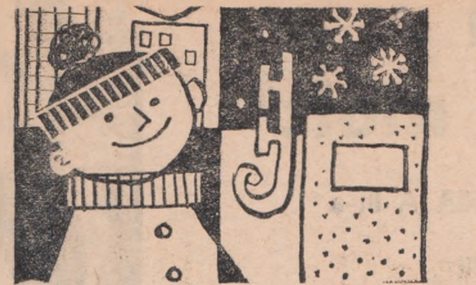
Indiferent de vreme, pionierii de la a VI-a A, de la Școala generală nr. 11 — Ploiești, au hotărît să se întîlnească cu... Petrușca cel Istet de la Teatrul de Păpuși, să meargă la Casa pionierilor sau la Palatul Culturii. Dacă va fi zăpadă, expediția plănuită în satul lui Caragiale — curios, din ce cadru romantic a ieșit necrutătorul nea Iancu — va aduna o colecție de ilustrații... de la sursă, pe tema naturii în timpul iernii.

Iar dincolo de jumătatea vacanței, iată că se vede un pom de iarnă. Vacanță... cu sau fără zăpadă, dar aici zăpada nu va lipsi. Carnavalul de la Casa pionierilor din Ploiești trebuie să fie mai frumos decît cel de acum un an. Proiecte pentru carnaval, deci !

Vacanță cu sau fără zăpadă, dar precis cu multe și ispititoare proiecte. Și fiți fără grijă : dintre amintirile ei nu va lipsi cea mai... specifică : nasul și urechile urzicate de ger.

Ilie TRAIAN

A venit vacanța

cronică rimată
de FLORIN IORDACHESCU

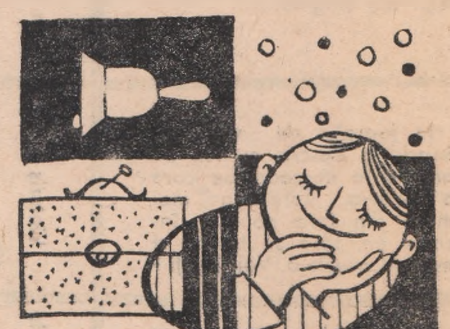
După un trimestru „multisecular"
A venit vacanța : grijile dispar.
Nu mai sînt „pe mîine" teze și probleme,
Nu mai e scularea zilnică devreme ;
Poți, de dimineață, să-ți continui somnul,
Să visezi, de pildă, cum că Ștefan-Domnul
Vine și îți spune : „Nu-ți fă griji, nepoate;
Voi da lupte iarăși, le-oi schimba pe toate,
Și Moldova altfel o voi închega,
Să se potrivească chiar cu teza ta".
Să visezi că vine omul de știință
Ca să-ți împlinească marea ta dorință :
„Învățatul nu mai este necesar.
Ca s-ajungi în viață mare cărturar,
Ca învățătura să pătrundă-n tine,
Iată-aici știința pusă în buline :
Unul, dimineața,luat în mod constant,
Într-un an, din tine, face un savant".

Clopoțelul tace jumătate lună.
Nu mai are cine întrebări să pună,
Nu mai stai în clasă sub amenințarea
Că ți se-adresează ție întrebarea,
Iar în timpul ăsta, inima : tic ! tic !
Cincisprezece zile de-nvățat nimic
Și în consecință, sus, în cui, ghiozdanul :
Școala reîncepe tocmai, hăt, la anul !

Dar, lăsînd, oleacă, glumele deoparte,
Nu-nseamnă vacanța abandon de carte,
Ci e, dimpotrivă, un prilej acum
Să citești în tihnă încă un volum,
Alternînd cititul și cu drumeția.
Ce frumoase locuri sînt în România
Astăzi, sub veșmîntul albelor zăpezi,
Locuri ce te-așteaptă să le vizitezi.
Poți să faci excursii cît ține vacanța ;
Ai văzut Sinaia ? Ai văzut Constanța ?
Hunedoara... Clujul... Iașul... Săvinești...
Du-te orișiunde, vino-n București
Capitala țării, Bucureștiul drag,
Bucuros de oaspeți, te primește-n prag
Și-are să te plimbe, și-are să-ți arate,
Toată măreția-naltelor palate,
Noi și noi cartiere ce apar pe hartă,
Galerii, muzee, opere de artă,
Parcuri de odihnă, locuri magistrale...
Toată frumusețea mîndrei Capitale.

Iarna își aduce-ntreaga zestre-a ei :
Crivăț și ninsoare, geruri și polei.
Chiar dacă n-ai școală, respectiv program,
Nu-nseamnă ca iarna s-o privești
prin geam.
Du-te, patinează, joacă-te cu pucul,
Nu te teme dacă ți-o-ngheța năsucul
Fiindcă o să-ți treacă, cum vor trece iute
Zilele vacanței bine petrecute.

A VENIT VACANȚA ȘI CÎT O SĂ ȚIE
SPOR LA VOIE BUNĂ ȘI LA VESELIE !

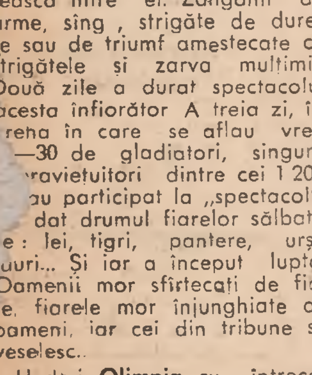

MICA ISTORIE A SPORTULUI (VI)

ROMANII. CĂDEREA OLIMPIEI

Sîntem în anul 104 e.n. Împăratul Traian, care s-a întors victorios din Dacia, i-a invitat gratuit pe locuitorii Romei la un mare spectacol. O dată cu ceilalți, pătrundem și noi în **Colosseum**, cel mai mare amfiteatru, care are 45 000 de locuri pe bănci și alte 5 000 în picioare. Pierduți în mulțimea spectatorilor, am așteptat zadarnic apariția sportivilor. În locul lor, în marea arenă au intrat cîteva sute de gladiatori care au început să se măcelărească între ei. Zăngănit de arme, sînge, strigăte de durere sau de triumf amestecate cu strigătele și zarva mulțimii. Două zile a durat spectacolul acesta înfiorător. A treia zi, în arena în care se aflau vreo —30 de gladiatori, singurii supraviețuitori dintre cei 1 200 care au participat la „spectacol", s-a dat drumul fiarelor sălbatice : lei, tigri, pantere, urși, bouri... Și iar a început lupta. Oamenii mor sfîrtecați de fiare, fiarele mor înjunghiate de oameni, iar cei din tribune se veselesc...

Unde-i **Olimpia** cu întrecerile ei sportive atît de frumoase ? Cum de-au ajuns romanii să practice asemenea „sporturi ?" Războinici din fire, făcînd din cucerirea și înrobirea altor popoare „meseria" lor de bază, romanii se deosebesc de greci și în ceea ce privește sportul. Pe ei nu-i interesa decît ca ostașii din legiuni să fie puternici și pricepuți în mînuirea armelor. Aso ce face că, deși fiind vecini cu grecii, pe care mai apoi îi cuceresc (în secolul I î.e.n.), **romanii n-au luat de la ei cultul pentru frumosul fizic, pentru sportul practicat cu măsură în scopul dezvoltării armonioase a întregului corp.** Ei n-aveau școli sportive, educația fizică făcîndu-se numai pe cîmpurile de instrucție ale ostașilor. Marșul era exercițiul lor de bază. Tinerii, care-și făceau pregătirea militară între 15 și 17 ani, parcurgeau în fiecare zi cel puțin 20 km în marș forțat, complet echipați și înarmați, fiecare transportînd echipament care cîntărea jumătate din greutatea lui. Mai practicau și **alergarea** (exersau pînă cînd puteau să alerge alături de calul care galopa), **săritura peste calul de lemn**, **tragerea cu arcul, călăria, înotul** și **scrima.** Cu timpul însă, romanii încep să devină tot mai mult prieteni cu.. lenea și trîndăvia. Cei bogați își construiesc vile elegante în care-și petrec cea mai mare parte a zilei în distracții. Mai apoi, construiesc mari circuri și amfiteatre în care asistă la spectacole de soiul celor văzute de noi. Oameni luminați la minte au încercat să introducă în viața romanilor sporturile practicate de greci în timpul Olimpiei înfloritoare, dar n-au reușit. Dimpotrivă, interesul pentru marea bază sportivă a grecilor, Olimpia, aflată și ea acum sub stăpînirea romanilor, ca întreaga Grecie de altfel, a început să decadă. Sportul profesionist pusese stăpînire pe ea. În anul 392 e.n. s-au desfășurat aici pentru ultima oară jocurile olimpice. Doi ani mai tîrziu, în 394, împăratul **Teodosiu I** a decretat desființarea jocurilor olimpice. Măreața Olimpie a căzut, a murit, după ce trăise 1172 de ani, timp în care jocurile olimpice s-au desfășurat cu regularitate din 4 în 4 ani. Praful veacurilor a prins să se aștearnă peste ruinele ei, acoperindu-le...

Constantin DIACONU

Sport la... altitudine

L-am urmărit, minute în șir, cum spinteca cu abilitate apa bazinului acoperit de la Floreasca. Iar cînd antrenamentul a luat sfîrșit, am schimbat cîteva cuvinte cu micul înotător. Am aflat că este în clasa a VI-a și în timpul liber activează în cadrul școlii sportive de elevi. Dorește să devină campion. De altfel, rezultatele frumoase pe care le-a obținut constituie o... promisiune. Acum se pregătește în vederea unui concurs de înot ce se va desfășura între 23—25 decembrie.

— Cu alte cuvinte — intervenim noi — în vacanță sportul va fi pe primul plan.

— Desigur. Iar după concurs voi pleca la Predeal.

— Vrei să înoți în... zăpadă ?

— Da și... nu. În tabăra sportivă de la Predeal voi avea prilejul să practic unele sporturi ajutătoare.

*

De altfel, în zilele minunate ale vacanței— alături de interlocutorul nostru — vor pleca în tabere mii de elevi din școlile sportive și liceele cu program special de educație fizică. Din cîte am aflat, cei mai tineri sportivi bucureșteni își vor petrece vacanța la cabanele Padina și Peștera, precum și în stațiunile Sinaia și Predeal. Prima serie va pleca în ziua de 23 decembrie, iar seria a doua — la 3 ianuarie.

Dar nu numai bucureștenii vor face sport la... altitudine. La Vîrful cu Dor, Lacul Roșu, Păltiniș și Bușteni își vor da întîlnire o mulțime de elevi, viitori sportivi — campioni de atletism, gimnastică, înot, ciclism, precum și componenți ai echipelor școlare de fotbal, handbal, volei, tenis de masă — din toată țara.

Tuturor, le dorim o vacanță plăcută și... folositoare!

Emil BUNEA

Din carnetul vacanței

● În toate școlile generale din țară, vor avea loc serbări ale pomului de iarnă.

● Palatul pionierilor va găzdui un spectacol festiv dedicat Zilei Republicii. Iar pentru cei cărora nu le-au ajuns cele zece carnavaluri de anul trecut, a pregătit acum... douăzeci !

● Vacanță fără tabere nu se poate. La Sinaia — unde sigur va fi zăpadă — 3 tabere așteaptă oaspeți din toată țara.

● La patinoarele *„Floreasca"* și *„23 August"* carnaval cu costume, măști și patine.

● Și o mică statistică : 3 000 de elevi bucureșteni vor cutreiera Bucegii și Făgărașii. Deci, vor crește considerabil colecțiile de ilustrații ! Statistica lor, după 9 ianuarie !

Excursii pionierești

Ținta excursiei era stațiunea Sîmbăta. Ajunși aici, pionierii au făcut mai întîi cunoștință cu noile construcții, apoi au vizitat renumita păstrăvărie. Privit prin transparența apei,

dansul roșu al celor 860 de păstrăvi devenea un spectacol fascinant. Dar un alt obiectiv era Cota 1401. La asemenea înălțimi și cei mai realiști dintre ei stau cu capul în... nori ! Ceața le-a stăvilit însă drumul spre punctul cel mai rîvnit : cabana. Dezamăgirea s-a risipit curînd, pentru că întoarcerea le-a prilejuit un minunat popas la Castelul Brîncoveanu, unde au admirat binecunoscutul stil arhitectonic brîncovenesc și frescele mănăstirii reprezentînd chipul domnitorului și cel al soției sale.

ROGOZEA DOREL
cl. a VII-a, Liceul nr. 2, Făgăraș.

Vechea cetate Alba Iulia cuprinde între zidurile ei multe secole din istoria poporului român. Elevii s-au oprit cu un sentiment de pietate în fața frumosului monument de granit ridicat în amintirea vitejilor bărbați Horia, Cloșca și Crișan. Au mers la locul unde a fost întemnițat Horia, precum și la cel al execuției, pe dealul *„La Furci"*. Un ultim popas a fost la biblioteca Battyaneum care posedă 50 000 de volume și o mie de manuscrise printre care se află și vestitul „Codex Aureus", datînd din secolul al VIII-lea, scris cu cerneală de aur.

COSTAN MIHAI
cl. a V-a, Școala generală nr. 1, Aiud

În apropierea comunei noastre se află muntele Oușorul din depresiunea Dornelor. Într-o zi, detașamentul nostru a pornit în drumeție. Era atît de frumos ! Îmi place pe munte în orice anotimp. Cînd am ajuns sus, am privit prin

binoclu orașul Vatra Dornei, cu comunele din jur, munții Pietrosu, Giumalău și Mestecăniș, apele care, de pe înălțimea unde ne aflam, păreau ca niște panglici argintii. A fost o drumeție de neuitat !

BLAGA AURORA,
Școala generală,
com. Coșna,
raionul Vatra Dornei.

Concursul „Cine știe mai mult"

ETAPA A II-A — SERIA A III-a

PENTRU CLASELE V-VI-VII

20 septembrie 1519. Escadra iese din gurile fluviului Guadalquivir și se îndreaptă printre insulele Canare, spre sud-vest, către țărmurile Braziliei. Astfel a început prima călătorie din istorie în jurul lumii, pe apă, care avea să dureze pînă la 6 septembrie 1522. Cine a fost conducătorul acestei călătorii ?	Cristofor Columb	Vasco da Gama	Fernando Magellan	
V-ați întrebat vreodată unde se „fabrică" globulele roșii ale sîngelui ?	În ficat	În inimă	În măduva unor oase	
În jurnalul de vacanță, Sanda a descris cu lux de amănunte cascada pe care a văzut-o. Este cea mai mare din țara noastră, încheie ea, fără să treacă și numele acesteia. Voi îl știți ?	Vînturiș	Bilea	Duruitoarea	
Un savant, certîndu-se cu elevul său, i-a spus acestuia: Te rog să nu mai vii pe la mine, decît la data cînd ziua va fi egală cu noaptea pe întreg cuprinsul planetei noastre. Cunoașteți ziua cînd elevul se va putea întoarce ?	23 septembrie	Niciodată	21 martie	
La Grădina Zoologică s-a organizat o întrecere de viteză foarte amuzantă. Care dintre cei trei concurenți au cîștigat concursul ?	Calul de curse	Iepurele	Struțul	
N. Grigorescu a pictat un renumit tablou cu tema războiului de independență din 1877. Atacul descris se petrece la...	Vidin	Plevna	Smîrdan	

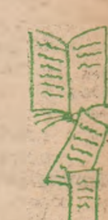

„Sora mea, prietena mea" — desen executat de elevul **DURDUN LIVIU, clasa a VII-a — Casa pionierilor**, Sibiu.

Muza veselă

Cu prilejul unui banchet dat în vechea Atenă, participanții erau indignați de lipsa de măiestrie a harpistului. Diogene, dimpotrivă, îl lăuda și aplauda insistent.

— De ce-l lăudați ? fu întrebat înțeleptul

— Îl laud pentru că, fiind un muzicant atît de prost, continuă totuși să cînte...

★

Fiind într-un cerc de prieteni, marele scriitor francez Voltaire lăuda pe poetul german Albrecht von Haller.

Unul dintre scriitorii prezenți în jurul său îl întrerupe :

— Dar, domnule Voltaire, îl lăudați pe domnul von Haller care are despre dumneavoastră o părere cu totul opusă !

— Foarte posibil, răspunse Voltaire. Fără îndoială, amîndoi ne înșelăm unul asupra altuia.

★

Cunoscutul scriitor francez Balzac afirma că poate să caracterizeze un om după scrisul său. Într-una din zile o doamnă îi aduse un caiet de școală

— Spune-mi, dragă maestre, ce viitor prevezi acestui copil ?

După ce examina cu mare atenție caietul. Balzac întrebă :

— Sînteți mama acestui copil ?

— Nu, nu sînt nici rudă cu el.

— Atunci am să vă spun totul. Acest copil este ușuratic și greu de cap. Nu va face nimic bun în viață.

Doamna izbucni în rîs :

— Dar, domnule Balzac, cum. nu vă recunoașteți scrisul ? Este caietul dumneavoastră, de cînd erați elev !

★

Un tînăr compozitor, talentat, dar peste măsură de îngîmfat, i-a prezentat lui Franz Liszt una din lucrările sale. După ce a citit partitura, Liszt i-a înapoiat-o, spunînd :

— Opera d-tale conține multe lucruri frumoase și multe lucruri noi...

— Și... ? îl întrerupse cu un zîmbet fericit tînărul compozitor.

— Păcat însă că ceea ce e frumos nu e nou, iar ce e nou nu-i frumos.

Din minunatele întîmplări ale teatrului (III)

GLADIATORI ȘI... MĂSCĂRICI

de Alecu POPOVICI

Răgetele fiarelor flămînde au răsunat sinistru întreaga noapte.

Mai cu seamă urșii nehrăniți de mai bine de o săptămînă i-au ținut treji pe locuitorii Sarmizegetusei ale căror case erau așezate în preajma amfiteatrului. De altfel. toți cei 20 000 de locuitori ai orașului știau că a doua zi vor fi lupte. Atît *munera* (lupta între gladiatori) cît și *venationes* (lupte cu animale). Era doar ziua de naștere a împăratului de la Roma și soldații cuceritori ai Daciei aveau să petreacă după obiceiurile de acasă.

A doua zi dimineață, amfiteatrul era plin cu toate cele 5 000 de locuri ale sale. De altfel, el era construit așa cum se cuvine · lung de 88 de metri, lat de 69, din piatră de rîu. de stîncă și cărămidă — să înfrunte vremurile. Arena era împrejmuită de un zid de 3 metri, menit să apere spectatorii de fiare : în față erau bănci de piatră pentru oamenii de seamă, sus — bănci de lemn pentru popor. Locurile erau numerotate și fiecare își plătea intrarea.

Sunară trîmbițele de bronz. Cîteva încăierări de gladiatori fluierate de mulțime. N-a curs sînge. Apoi, în arenă pătrunseră doi oameni : pentru prima dată doi luptători daci — doi localnici. Prin galeria fiarelor, năvăliră, orbiți de lumină, doi urși. Dacul cel mai înalt se întoarse cu fața spre urși — celălalt îl acoperi cu spatele. Căzu un urs cu o spadă înfiptă în coaste. Căzu și unul din luptători cu fața sfîșiată. Unul contra unul : om și urs. Dacul, cu o mișcare scurtă, înfipse un pumnal în inima celui de al doilea urs.. Luptătorul avea să fie trimis la Roma să-l vadă și împăratul. Așa arăta în jurul anului 100 un spectacol în amfiteatrul din Sarmizegetusa — oraș descoperit în 1890 și ale cărui ruine le pot vedea cei care călătoresc azi spre Hațeg...

Figurină de bronz, **înfățișînd un acrobat din epoca romană** (Muzeul de istorie din Cluj).

Și poate or să vadă și inscripții pe morminte care amintesc de vitejii luptători daci !

★

Peste cîteva zile toată mulțimea care asistase la luptele din amfiteatru se îngrămădea la un vesel iarmaroc de primăvară

Sub soarele cald și blînd, urletele fioroase și sîngele care stropise arena erau uitate.

În iarmaroc se amestecau oameni, animale, rîsete și strigăte. Îngîmfați și siguri de ei, cu căști de fier, încinși în curele de piele bine tăbăcită, soldații romani, cuceritorii, se plimbau agale prin mulțimea localnicilor. Deodată se auziră bătăi de tamburină și sunete de clopoței.

Mulțimea se buluci într-acolo. Pe o estradă de lemn apăru o arătare curioasă, vopsită cu culori vii pe obraz și îmbrăcată cu o pelerină scurtă. Omul — căci om era — bătea în tamburina care avea clopoței de jur-împrejur. Făcea salturi, se dădea peste cap și lumea începu să rîdă. Un soldat roman le spuse a lor săi.

— E un *mim* comic !

Într-adevăr, mimul începu să-i imite pe oamenii cunoscuți, din cetate, schimbîndu-și cu iuțeală expresia feții. Izbucniră rîsete : un zgîrcit, un bețiv, un bădăran au fost pe rînd înfățișați.

Artistul acesta popular într-un bîlci, undeva în Dacia, era strămoșul măscăricilor de bîlci, străbunul lui Păcală și al lui Vasilache

Prin cîntec, dans, expresia mobilă a feții, ei erau niște artiști înzestrați și iubiți de privitori.

(va urma)

COLȚ DISTRACTIV

Inmulțirea ascunsă

```
  1 . .
    4 .
-------
. . 1 .
. . 2
-------
. . . 5
```

Pătrat aritmetic

Inscrieți în fiecare căsuță cîte un număr de la 1 la 31, astfel ca atît pe orizontal, cît și pe vertical și diagonal să rezulte, prin adunare, 64.

Mihai PĂTRAȘCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"